

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Leder

Sędziowie SA Katarzyna Capałowska (spr.)

SA Dorota Radlińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej- Tomali

oraz oskarżycielki posiłkowej E. B. (1)

po rozpoznaniu 10 listopada 2021 r.

sprawy

1. M. R. (1), urodz. (...) w P., córki A. i S. ,

oskarżonej z art. 156 §1 pkt.2 kk;

2. V. V., urodz. (...) w D. na Ukrainie, syna I. i A.,

oskarżonego o czyn z art. 280 §2 kk w zb. z art. 275 §1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 §2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 12 maja 2020 r. sygn. V K 289/18;

1. zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. R. (1) i V. V. utrzymuje w mocy;

2. kosztami postępowania za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. – kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23 % VAT tytułem obrony z urzędu oskarżonej M. R. (1) w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. P. – kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23 % VAT tytułem obrony z urzędu oskarżonego V. V. w postępowaniu odwoławczym.

Jerzy Leder

Katarzyna Capałowska Dorota Radlińska

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 350/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 12 maja 2020 r. o sygn. VK 289/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie (alternatywny)	#	Zmiana
---	--------------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

		Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.			
--	--	--	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Wobec złożonego wniosku o sporządzenie uzasadnienia przez obrońcę osk. M. R. - zostanie ograniczone do omówienia jej apelacji. Zarzuty:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne

1/ rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k. w Zw. Z art. 7 k.p.k. w zw. 8 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. Z art. 424 § 5 kpk poprzez jednostronną i wybitnie wybiórczą ocenę dowodów, całkowicie dowolną i oderwaną od zgromadzonego materiału dowodowego, skoncentrowaną na wyszukiwaniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, sformułowanych wyłącznie w oparciu o zeznania pokrzywdzonej E. B. (1) złożone w postępowaniu sądowym w stylu tendencyjnie nieprzychylnym, co równocześnie skutkowało uchYLENIEM SIĘ od obowiązku rozważenia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej, a przynajmniej wyjaśnieniem powodów ich nieuwzględnienia, zwłaszcza, że:

> Sąd I instancji w sposób sprzeczny dokonał oceny wyjaśnień oskarżonej, obdarzając je wiarygodnością w zakresie zrelacjonowania przebiegu wydarzeń w dniu 06 czerwca 2018r. (por. str. 7-8 uzasadnienia wyroku z dnia 12 maja 2020r. pkt 1.1.1.), podczas gdy w innym miejscu uzasadnienia Sąd odmówił wiarygodności tym samym wyjaśnieniom (por. str. 12 uzasadnienia wyroku z dnia 12 maja 2020r. pkt 1.1.1.);

> pomiędzy oskarżoną M. R. (1) o wżroście ok. 153 cm, szczupłej budowy ciała, a pokrzywdzoną ważącą ponad 100 kg i wżroście ok. 165 cm zachodzi dysproporcja siły uniemożliwiająca obezwładnienie otyłej kobiety i doprowadzenie jej za pomocą przytrzymania ramion do skłonu do wysokości

kolan oskarżonej, tj. kilkunastu centymetrów od podłoża;

> rozstrzygnięcie o sprawstwie oskarżonej M. R. (1) w zakresie przypisanego jej czynu oparte zostało jedynie na pomówieniu jej przez E. B. (1), przy jednoczesnym (pominięciu dowodów przemawiających za wiarygodnością wyjaśnień oskarżonej, w sytuacji gdy w przedmiotowym postępowaniu brak jest innego dowodu weryfikującego prawdziwość twierdzeń E. B. (1), zaś zeznań tych nie sposób traktować jako spójne i konsekwentne, a co za tym idzie - przyznać im waloru wiarygodności;

> nieprawidłową, ponieważ niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę zeznań pokrzywdzonej E. B. (1), w zakresie w jakim relacjonuje ona przebieg zdarzenia z dnia 06 czerwca 2018r. polegającą na przyjęciu, że podstawą prawnokarnej oceny zachowań oskarżonych winny być zeznania pokrzywdzonej złożone po ponad 9 miesiącach od zaistnienia przedmiotowego zdarzenia, podczas gdy doświadczenie życiowe nakazuje przyjąć, że to zeznania złożone w bliższej odległości czasowej od konkretnego wydarzenia mają większy walor wiarygodności, tym bardziej, że treść przyjętych za podstawę wyjaśnień zawiera nowe szczegóły, w sytuacji gdy doświadczenie uczy, że relacja złożona później zwykle zawiera mniej szczegółów, jest mniej precyzyjna, co wskazuje na to że składając przedmiotowe zeznania pokrzywdzona kierowała się chęcią przedstawienia wersji wydarzeń mającej za zadanie obciążenie odpowiedzialnością karną wyłącznie M. R. (1), co miało

wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia ponieważ skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że oskarżona zadając ciosy pokrzywdzonej w głowę, w okolice prawego oczodołu i prawy oczodół swoim zamiarem obejmowała możliwość spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u E. B. (1).

2/ Konsekwencją wyżej wskazanych uchybień Sądu w zakresie oceny i gromadzenia materiału dowodowego jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez ustalenie, że oskarżona M. R. (1) dopuściła się czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia stypizowanego w art. 156 § 1 pkt 2 kk, podczas gdy całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, poddany kompleksowej ocenie odpowiadającej kryteriom logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy, doświadczenia życiowego, jak również opartego na wzajemnym skonfrontowaniu i ocenie wszystkich przeprowadzonych dowodów do takiego wniosku nie prowadzi.

3/ Naruszenie art. 626 k.p.k. w zw. z art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2020 poz.1651 tj.) w zw. z §2, §4, §17 ust.1 pkt 2, §17 ust.2 pkt 5, §20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019r. poz. 18 tj.), zwanego dalej Rozporządzeniem) poprzez przyznanie adw. M. K. opłaty w stawce podstawowej, podczas gdy nakład pracy obrońcy z urzędu, czynności podejmowane przez obrońcę w

	<p>postępowaniu przygotowawczym oraz przed sądem I instancji, jak również udział w posiedzeniach związanych ze stosowaniem środka zapobiegawczego, uzasadniał podwyższenie opłaty do wysokości 150% opłaty określonej w §17 ust.1 pkt 2 oraz w §17 ust.2 pkt 5 Rozporządzenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy osk. M. R. (1) nie są zasadne.</p> <p>Oдноśnie podniesionych zarzutów obrazy prawa procesowego a mianowicie art.7 kpk w zw. z art. 8 kpk, art. 410 kpk i art. 424 §1 kpk należy stwierdzić, co następuje:</p> <p>Przed wszystkim normy zawartej w art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Sam fakt, że tak dokonana ocena dowodów nie satysfakcjonuje autorki apelacji nie oznacza, że jej kwestionowanie należy uznać za skuteczne, zwłaszcza, że skarżąca nie przedstawia przekonujących i merytorycznych argumentów podważających dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów.</p> <p>Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku konkretne</p>		

dowody, które stanowiły podstawę tych ustaleń, dokonując jednocześnie logicznej, prawidłowej i zgodnej z treścią art. 7 kpk oceny tych dowodów, które uznał za wiarygodne i przekonujące.

Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów.

Dodatkowo odnośnie zarzutów zawartych w apelacji – wymienionego błędu w ustaleniach faktycznych - dla kompletności rozważań - przywołać należy, iż obraza przepisów postępowania (error in procedendo) tylko wtedy stanowi uchybienie, jeżeli mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Błąd w procedowaniu odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu "braku" albo błędu "dowolności". Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd,

ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 92 i 410 kpk), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 kpk). Natomiast gdyby ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd "braku") albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone) zachodziłby błąd "dowolności". Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa) w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach. W niniejszej sprawie obrońca podniósł obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez m.in. dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów.

Przy zarzutach obrazę prawa procesowego konieczne jest równoczesne, nie tylko wykazanie, że doszło do obrazę określonego przepisu kodeksu postępowania karnego, ale powinno również zostać wykazane, że owe naruszenie mogło, czyli w istocie miało wpływ na treść wydanego wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien zasadnie zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił

się sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy.

Stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy analiza i ocena zgromadzonych w sprawie dowodów w tym tych wymienionych przez autorów apelacji nie zawiera błędów natury logicznej i faktycznej, zgodna jest z zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego i z tego względu zawarta w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocena zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego – który to przecież nie proceduje w oderwaniu od akt sprawy.

I tak kluczowym w sprawie jest to, że pokrzywdzona E. B. (1) znała – agresorkę, oskarżoną M.® R.. Zatem pokrzywdzona mogła zidentyfikować osobę, która naruszyła jej zdrowie, oraz opowiedzieć przebieg zdarzenia. W polskim prawie karnym procesowym nie ma zastosowania zasada legalnej teorii dowodów, w związku z powyższym nawet jeden istniejący w sprawie dowód może stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy dokładnie przeanalizował zeznania pokrzywdzonej, omówił je i wskazał w jakiej części i dlaczego daje im wiarę. Dowód ten Sąd I instancji traktował z należytą ostrożnością i obiektywie, bowiem też w pewnych fragmentach wiarygodności E. B. odmówił. Pokrzywdzona w swoich zeznaniach zachowała należyty miernik obiektywizmu, podała np. że to ona pierwsza popchnęła oskarżoną. obrońca w apelacji podkreśla, że to pokrzywdzona jest osobą mocnej postury, podczas gdy oskarżona jest wzrostu 153 cm, szczupłej budowy ciała, negując również na tej dysproporcji wiarygodność pokrzywdzonej. O

tym, że jest to jednak li tylko przyjęta linia obrony przekonuje dowód z zeznań interweniującego na miejscu zdarzenia funkcjonariusza policji (k. 18) M. Z.. Świadek ten zeznał, że na miejscu zdarzenia oskarżona M. R. (1) „oświadczyła, że była na podwórku przy ul. (...) wraz z V. i powiedziała cyt.: ta stara (...) zaatakowała mnie, a ja ją [przewróciłam – dopisek Sądu, względem wersji oryginalnej na potrzeby niniejszego uzasadnienia] o głębę, a V. wysypał wszystko z jej torebki”. Z tych zeznań niezainteresowanej w sprawie osoby wynika, że mimo dysproporcji w budowie ciała pokrzywdzonej i oskarżonej było możliwe aby oskarżona przewróciła pokrzywdzoną, dokonała uszkodzenia ciała ,uszczerbku na zdrowiu E. B. (1). Konkretnie skutki agresji oskarżonej na pokrzywdzoną znalazły swoje odzwierciedlenie w dokumentacji medycznej pokrzywdzonej i opinii biegłego z zakresu okulistyki. Dowodom tym również Sąd Okręgowy zasadnie dał wiarę, jako pochodzącym od osób fachowych, niezainteresowanych wynikiem sprawy.

Zrozumienia Sądu odwoławczego nie znalazł zarzut podwyższenia kosztów obrony z urzędu, albowiem niniejsza sprawa nie była sprawą skomplikowaną, ani wielotomową ani wielowątkową. A obrońca dochowała należytej staranności pełniąc obowiązki z urzędu, jej praca została wynagrodzona zatem zgodnie z obowiązującymi taryfikacjami, o których mowa w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
Wniosek o	
<p>1) zmianę pkt I zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie V Wydział Karny z dnia 12 maja 2020r. (sygn.akt V K 289/18) i uniewinnienie M. R. (1) od stawianego jej zarzutu,</p> <p>2) zmianę pkt VI poprzez podwyższenie zasądzonego od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. wynagrodzenia za obronę z urzędu M. R. (1) z kwoty (80zł zawierającej stawkę 23% podatku od towarów i usług do kwoty 3431,70 zł zawierającej stawkę 23% podatku od towarów i usług,</p> <p>ewentualnie</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ponieważ zarzuty apelacyjne okazały się niezasadne, także nie uwzględniono wniosków apelacyjnych.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie sygn. VK 289/18 skazujący oskarżonych</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Ponieważ zarzuty apelacyjne okazały się niezasadne, należało orzeczenie utrzymać w mocy.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2,3,4.	Na podstawie art. 624 §1 kpk mając na uwadze orzeczenie o karze pozbawienia wolności dotyczące oskarżonej M. R. oraz jej stan majątkowy – Sad zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania, O kosztach obrony z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 618 §1 pkt. 11 kpk.

7. PODPIS
Katarzyna Capałowska Jerzy Leder Dorota Radlińska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. R. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie (alternatywny)	# zmiana